

Gece 2'yi 36 gece neden uyandım? Rüya gördüğümü hatırlıyorum ama muhtemelen saatim, Airbnb'den gelen bir mesajla *tıptırdadı*, ondan uyandım. Telefona uyumadan *Do not disturb until six* demediğim için, beni uyandırabileceğini düşünmüş olmalı. *Kalk, kalk, bir aylık kiralama sorgusu var, kalk.*

Ama uyandığımda belli belirsiz bir rüya hatırlıyorum. Tanımadığım insanlarla ilgili bir rüya. Rüyalarımı genelde hatırlamam ama zaten bu da uyandıracak bir rüya değildi.

Uyanınca ise, kalkıp, *acaba Amerika'yla savaş mı çıktı, deprem mi oldu* diye telefonu kontrol ettim. Savaş çıkarsa ne yaparım, planlarımı *gözden geçirdim*. Cephedekilere dua ettim. Sonra uyumaya çalıştım ama olmadı. Kalkıp iki kelime yazıyım da, kafam dağılsın.

Yazıyla ilişki biçimim komik. Bana komik geliyor, daha doğrusu. Etrafımda kimseyi görmedim böyle *müsekkin olarak yazan*. Müsekkin olmayarak yazan da görmedim gerçi, insanlar için hep bir iş, hep bir ödev, hep bir tez. Nereye gidiyorlar bilmiyorum ama *bitse de gitsek* derdindeler. Bana bir klavye verin, saatlerce eğlenirim, sonunda ruhum huzura kavuşmuş olarak kalkarım başından. Neden böyle, bilmiyorum.

Akşam kulağımdaki yarayla ve birkaç ay önce Twitter'da iki gün konuştuğum biriyle ilgili *resimler* kafama takılmaya başladı. Sağ kulağımı *nasıl kestiklerini* hiç düşünmemiştim daha önce, Post Ameliyat Stress Disorder. Bunun hayalleri gözümün önüne gelmeye başladı. Sabahtan beri de iki günlük konuşmanın ilkinde aldığım *lenslerimi çıkarıp yatağa geçiyorum* sözünün anlamı. Yeni tanıştığı ve muhtemelen yüzyüze asla görüşmeyeceği bir insana bu lafı etmekteki gayesi ne olabilir birinin, onu düşündüm.

Böyle manasız hayaller, korkular, hisler birikmeye başladığında, *yazıyı aksattım, ondan* diyorum. Bahsi geçen kulak ameliyatında, narkoz almadığım halde uyudum, korkmayayım diye yaptıkları sakinleştirici beni horul horul uyuttu. O kadar rahattım. Çıkınca da rahattım, akabinde hiç ağrı kesici almaya ihtiyaç duymayacak kadar rahat. Onun için iki hafta sonra *korkmaya* başlamak çok enteresan.

Diğer lafın sahibi hanımefendi ise, beni birkaç gün sonra *ilgi göstermediğim için* blokladı. Twitter ahalisinde çok tuhaf davranışlar görüyorum ve şu sıkıntılı dönemde, sohbet ihtiyacından sardırıldığım mekanın, bana uygun bir yer olmadığını düşünmeye başladım. *Aşırı yorum* çok fazla ve bu bende de *aşırı yoruma* sebep oluyor. *Falanca filanca* çok *layklyorsa*, *hoşlanıyordur* kafasında birine dönüşmek istemiyorum, kendiminkilerde öyle bir kriter yok, orası birisinden *hoşlanacağım* bir yer bile değil ve bunun birilerinin kafasındaki bir *düşünce* olması bile rahatsız ediyor.

İnsanların yalnızlığına şahitlik etmek de moral bozucu. Yazılanların önemli bir kısmının alt metni bu, *yalnızım ve çare bulamıyorum*. Naçizane kendimi yalnız hissetmiyorum ama insanları böyle görmek canımı sıkıyor. *Burası bu derde deva olmaz* demek isterdim ama sonra soracakları *peki derdimizin devası nedir?* sorusuna verecek bir cevabım olmadığı için konuyu açmamayı tercih ediyorum.